

Aşkın Yankısı Çok Uzakta

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Ekim 2014

Boy vermişti filizler
Körpe düşler çağlarken
Derinliklerinden, safkan dehlizin
Işıkları yalıtılmıştı olmadığı kadar
O bitimsiz sefaleti hüküm sürerken
Sıradan koğuşlarda
Müebbede çarpıtılmış düşlerin.

Ekinlerin biçilme vakti
Efkârın hükümdarlığı
İzdüşümünde gölgeleri
Yadsınamaz yalnızlığım.
Kuru bir tebessüm idi alt tarafı
Belli belirsiz o ahengi ile
Göğüs çeperinden atan
Avuç içi yüreğin kapsadığı yılgınlığı
Nüksetmiş iken nezdinde bakir varlığının.

Hançerin soğuk ucu kadar keskindi sözlerin
Bitimsiz tüm söylemler
Yüreği ortasından kanatan.
Kanatan bir sevdanın
Kanayan yarası ve hiç olmadığı kadar
Sitemkâr o tezahürü
Muhafazakâr yarınların.

Ecel idi eşlik eden son yolcu
Vakti belirsiz
Belli ki nöbeti devralmıştı.
Önce ruh öldü sonra beden
Kala kala iki metre kefen.

Bariz ve tutarsız
Hak gördüğün o sefil yalanlar
Bir kez bile dememişken:

Düş yakamdan.
Çetelesi çoktan zabıtlarda
Aşkın yankısı çok uzakta.

Mihenk taşı belki de ömrün
Tasavvur edemediği kadar kimselerin.
Lebi derya gönül
Hiç olmadığı kadar sefil
Ve korunaksız
Ta ki o ana kadar
Hem hırpalanmış hem tarumar.

İzafı boyutları nasıl da hükümsüz
O deli dolu hülyam
Nasıl da kifayetsiz.
Eş güdümlü ne varsa
Yol yordam bilmez o devasa
Boyunduruğu beklerken son durakta.